XIV. évfolyam 19. szám. **Ára: 1 forint** 1958. május 8

Divatos gyűjtőszenvedély

— Ez itt a legértékesebb tablettám. Ezt egy körzeti orvos tévedésből írta fel!

Várnai György rajza

– Diplomata urak, arra kell az értekezlet felé menni!
– Tudjuk!

Pesti tudósítónktól

A propagandára szükség van, nem igaz, hogy a jó bornak nem kell cégér.

Egy ismerős fiatalember, inkább kamasz, rohant el a minap mellettem, csak úgy futtában köszönt.

— Hova szaladsz? — kérdeztem.

— Moziba, talán még kapok jegyet A tettes ismeretlenhez. Szeretném megnézni.

— Miért?

— Volt róla egy előadás a rádióban, hogy káros az ifjúságra.

*

Életünk tablettizálásában új lépést jelent a fogpasztatabletta, amelyet a tiszta fogakra vágyó ember egyszerűen elszopogat, s ettől a foga olyan tiszta lesz, mint amikor valaki fáradságos munkával, régi kézműipari módszerekkel kefe segítségével csiszolta, dörzsölte, gyötörte fogait.

Feltaláló géniuszaink figyelmébe ajánlom, hogy még sokféle pasztilla vár feltalálásra, többek között a könyvpasztilla. Lehetetlen állapot, hogy a technika mai állása mellett egy könyv elolvasása tetemes időt vegyen igénybe, rontsa a szemet, mivel csak különféleképpen rajzolt betűk közbeiktatásával lehet eljutni az író gondolataihoz. Mennyivel egyszerűbb lesz, ha a megfelelő alkotásból párolt, preparált, drazsírozott pirula idézi fel az olvasóban a mű egész valóját, ízét, szellemét, feszültségét, keserűségét, humorát. És ha az embernek nem tetszik a regény, a harmadik fejezetnél akár ki is köpheti.

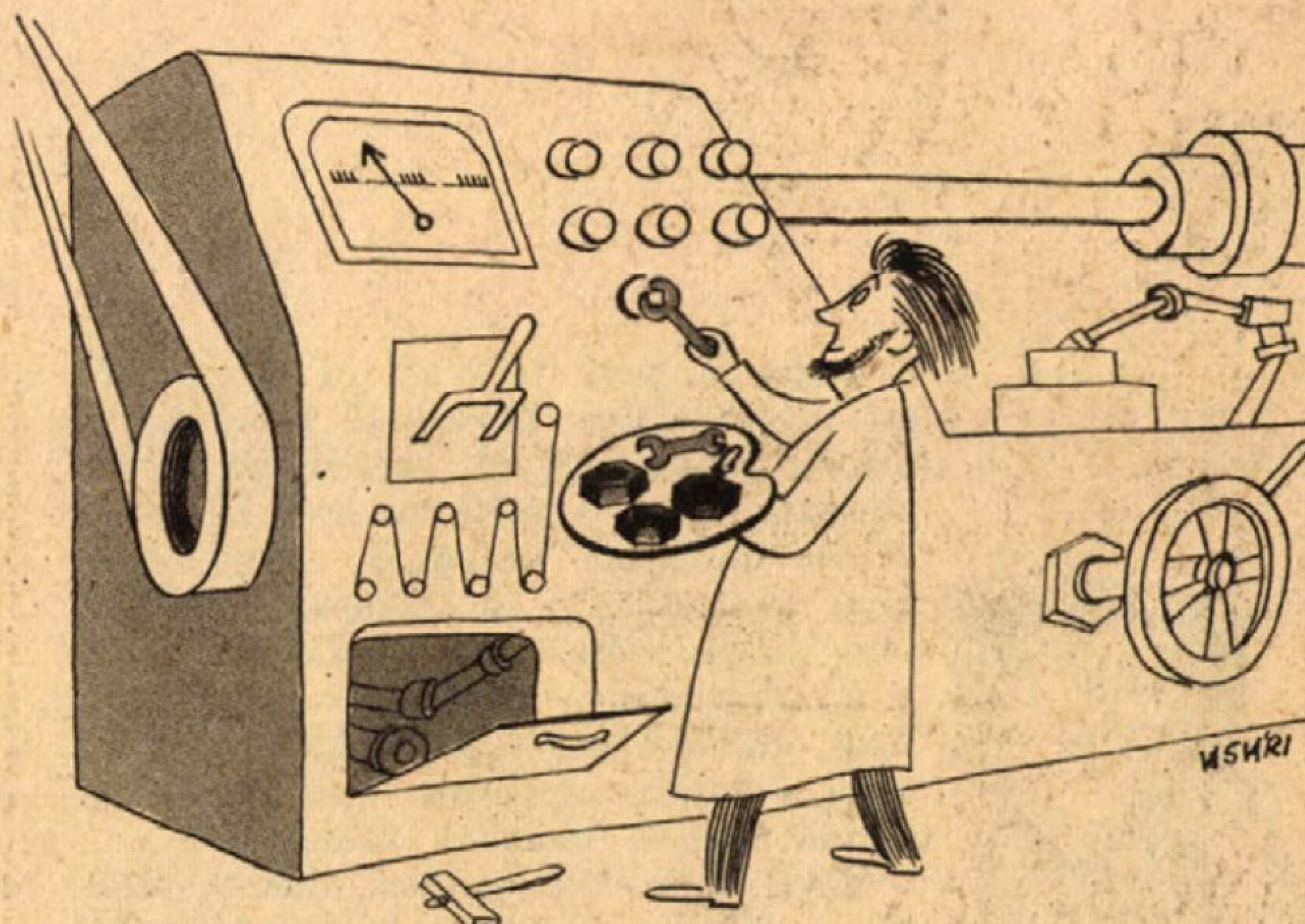
F. L.

A cilinder alkonya

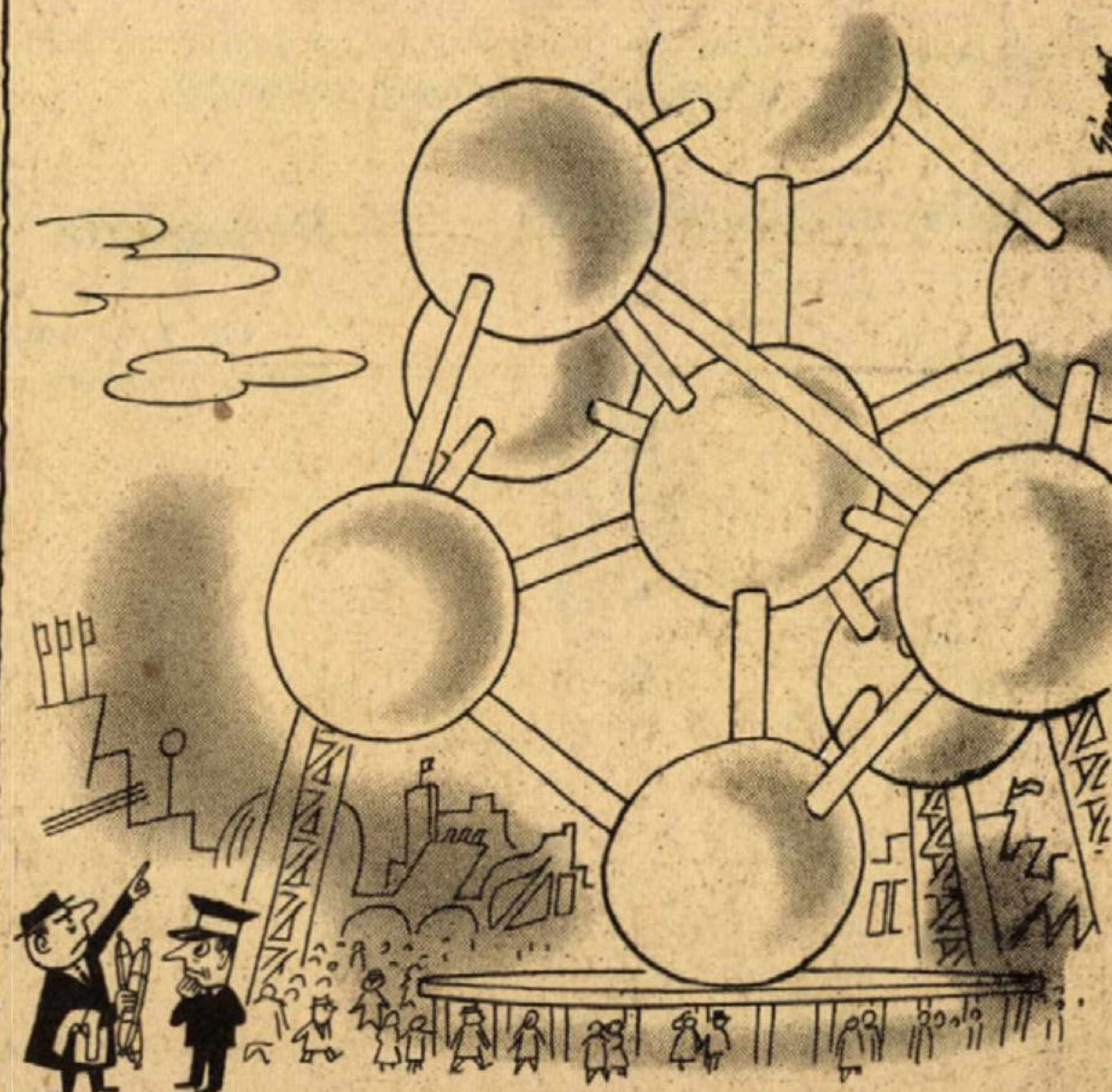
Az angol parlament hagyományaihoz tartozik, hogy a költségvetés tárgyalásánál cilinderben jelennek meg a képviselők, akárcsak a Derby lefutásánál. Az idén csodálatos dolog történt. Mindössze két honatya — jegyezzük fel a nevüket a történelem számára: Gerald Naburo és Sir Ciryl Thompson — érkeztek cilinderben az ünnepélyes alkalomra. Az újságírók megkérdezték több képviselőt, miért mellőzte a díszkalpagot. Egyöntetűen így válaszoltak:

— Olyan magas az idei büdzsé, hogy az embernek elmegy a kedve ünneplőbe öltözni.

A jövő művésze

Pesti turista Brüsszelben

– Jól gondolja meg, uram! Egy kardigán és két rúd szalámi! Nem adja az egyik gömböt?!

Martini

Amerre nézek: Martini. Csak ez az egy szó. Házak tűzfalán és homlokzatán, az aszfaltra pingálva, a szalvétára nyomva, újságban, moziban, kövön, fán, papíron, ahol egy arasznyi üres hely volna, ott: Martini. Hét betű, mögötte nagy vörös pont. Világmárka. Vermouth.

Elhatározom, hogy nem iszom Martinit. Juszt sem iszom Martinit. Bennem a Martini emberére talált. Micsoda erőszakoskodás. Már annyira közismert ital, hogy oda sem kell írni micsoda, elég a neve s mindenki tudja, hogy vermouth. És még mindig ennyi hirdetés. Füsttel az égboltra pingálva: Martini: Neonnal este száz helyen is: Martini. Hát én nem iszom Martinit. Nagyot fog majd nézni az öreg Martini, ha jelentik neki, hogy jött egy pasas Budapestről és ellenállt minden reklámnak: nem ivott Martinit. Csak azt szeretném tudni, hány millió dollárba kerül évente ez a pokoli reklám. És ki fizeti meg? A fogyasztó. Hát én nem fizetem. Egy centet sem az öreg kapitalistának. Tőlem ugyan felkophat az álla.

Persze érdekes volna tudni, csakugyan olyan jó-e ez a Martini. Mert ha kibír ekkora propagandaköltséget, nagyon jónak kell lennie. Egy pohárral mégis csak iszom. Besétálok az egyik kis vendéglőbe és leülök. Jön a kiszolgálókisasszony, már olyan javakorabeli, kövérkés. Fehér kötényben persze. És dús keblén a jobboldalon pirossal belehímezve: Martini.

— Mit óhajt uraságod?

— Egy kisüveg sört kérek.

Csiga

Nem tudok beletörődni abba, hogy itt Brüsszelben eszik a csigát az emberek. Mikor annyi nagyszerű csemegétől roskadozik a sarki csemegebolt kirakata, akad, aki csigát eszik. A nálunk is jól ismert derék csigabigát utcai árusoknál lehet kapni. Leönti a csigát forró vízzel, kipiszkálja a házából és egy csészébe dobja. Onnan szedi ki két ujjal a vendég és hamm, bekapja a csigát. Csak a végit dobja el, ami a két ujja között maradt. Az nyilván a csiga csutkája.

Nézzük D. kollégával a magyar gyomor számára hátborzongató látványt. Csóválja fejét és azt mondja:

— Hát bitang egy étvágyuk van ezeknek...

Rejtély

Ez nem megy a fejembe. Akárhányszor sétálok el a Max Adolf út szikrázó kirakatai előtt be-bekukucskálva az üzletek belsejébe, üresen találom azokat. Nagyritkán ha egy vevőt látok ott bent. A legtöbb helyen a pultnak támaszkodva tétlenül álldogál a tulaj. Egykedvű arccal álldogál tétlenül és gazdagszik.

t. l.

Ezt a válogatott tizenegyet

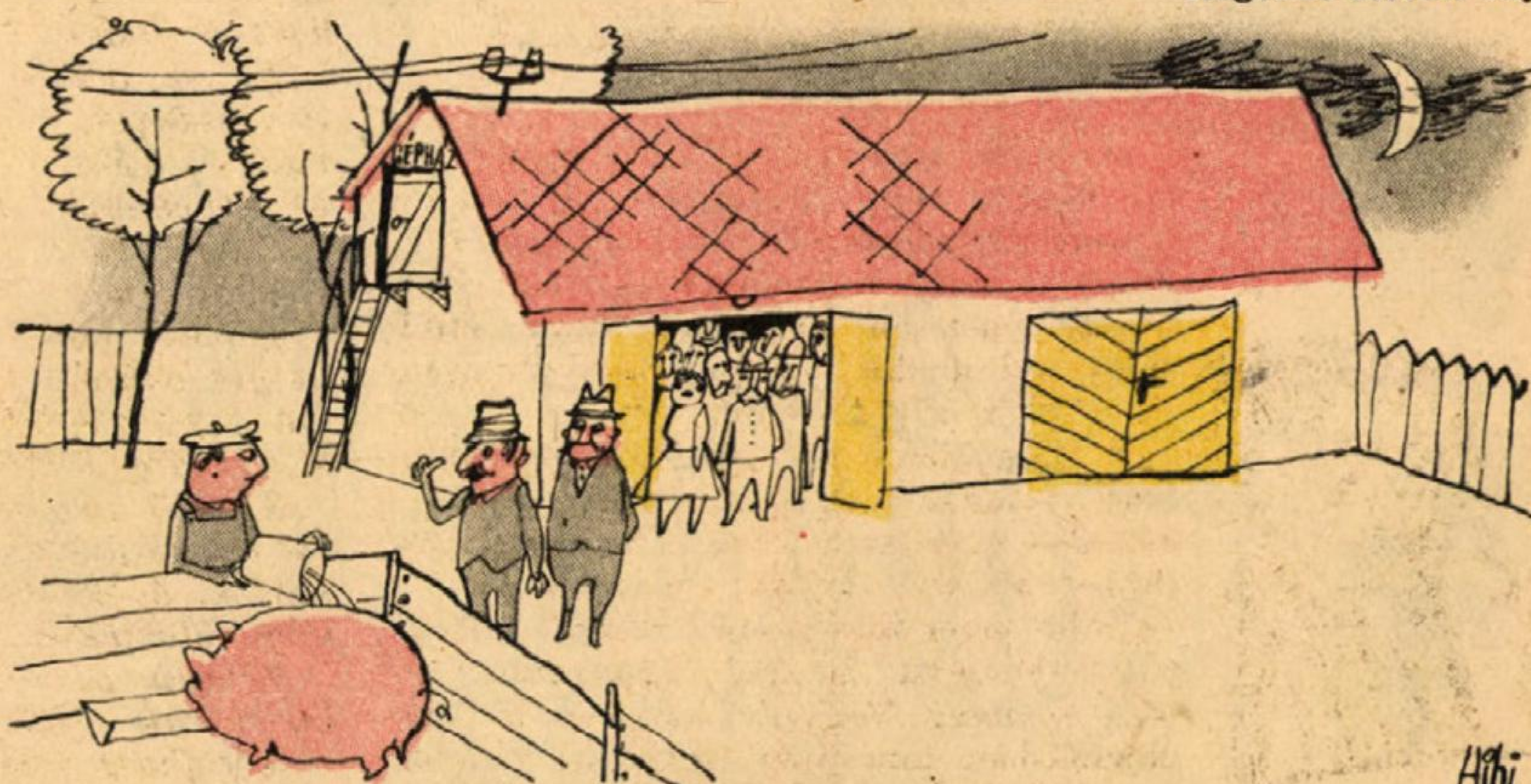
Gerő Sándor rajza

kellene kiküldenünk a stockholmi futballtornára, hogy ugyanolyan sikerünk legyen, mint Brüsszelben...

Falusi mozi

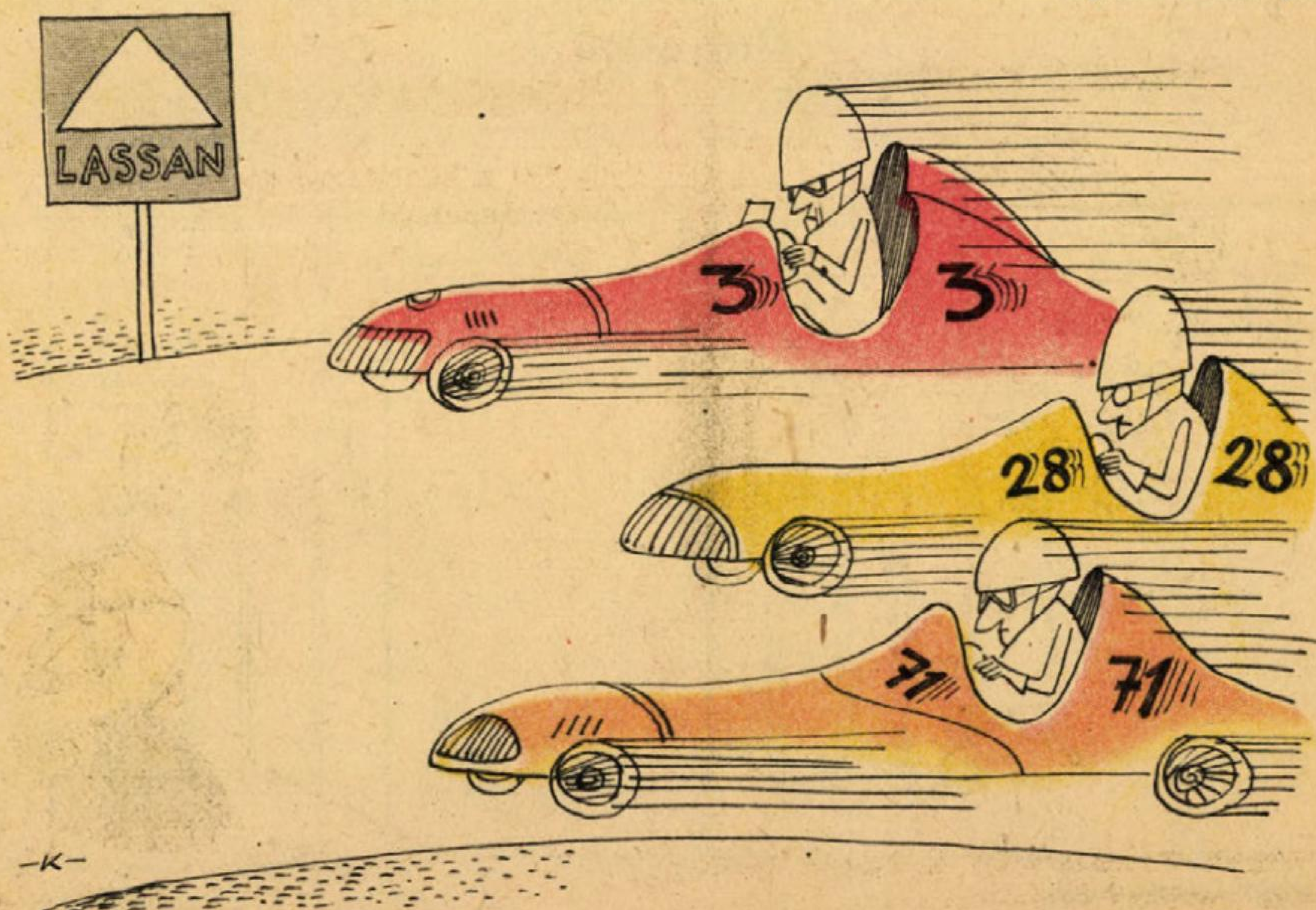
Hegedűs István rajza

– Gépész úr, jöjjön csak! Elszakadt a film!

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

A REJTÉLY NYITJA

Zórád Ernő rajza

Pesti turista Brüsszelben: Micsoda gazdagság! Hogy lehet ez?

Egy néger a gyarmatokról: Majd én megmagyarázom!...

A humor Könyvéből

JÓKAI MÓR mondta egy alkalommal:

— Minden elkövetett hőstett, s minden elmulasztott hőstett — asszony munkája volt.

IBSEN HENRIK sohasem beszélt saját műveiről, és ha a társaságban valaki szóbahozta valamelyik művét, Ibsen másról kezdett beszélni. Egyszer aztán az történt, hogy egy külföldi hölgy egy nagyobb összejövetelen bevallotta Ibsennek, hogy lelkes csodálója műveinek, majd a következőket kérdezte:

— Megmondaná, kedves mester, hogy mit jelent „Peer Gynt"?

Mindenki azt hitte, hogy Ibsen a társalgást rendes szokása szerint, más tárgyra fogja terelni. Azonban Ibsen nem ezt tette.

— Kedves asszonyom — mondta a hölgynek — amikor a Peer Gynt-öt írtam, egyedül a jó isten és én tudtuk, hogy mit jelent ez a cím. Ami engem illet, én már elfelejtettem annak jelentését. kérdezze meg tehát a jó istent.

RUDYARD KIPLING, angol költő nevével valaki egy alkalommal visszaélt. „Az agg erdész" címen egy verset küldött be a „Times" szerkesztőségébe, melyet a lap leközölt. Kipling felháborodottan ment be a szerkesztőségbe és kijelentette:

— „Az agg erdész"-t nem én írtam. Ilyen förtelmes, rossz verset még soha életemben nem olvastam.

— Nekünk is ez volt a véleményünk, — felelte a szerkesztő. — Csak azért közöltük le, mert azt hittük, ön írta.

A térdkultusz hajnalán

Az új divat, a rövid szoknya egy új testrészt helyez előtérbe: a térdet. A „New York Herald Tribune" hosszú cikkben számol be a térdápolás néhány kérdéséről.

A párizsi Elizabeth Arden-cég már forgalomba hozott kétféle térdkrémet, az egyiket száraz, a másikat zsíros térdre. Aki ezeket a krémeket használja, annak kisimult, üde térde lesz.

Baktériumok, ha találkoznak

— Hej, mennyivel erősebb volt valaha a penicilin...

Gyengéd célzás

— Milyen könnyen nyílik ez az ajtó! Itt aztán tudnak kenni!

A tisztasági hónap margójára

Erdei Sándor rajza

Ábránd és valóság . . .

Adenauer a neszeszerével

Bajnoki serleg

KORDBÁRSONY

Az utóbbi időben gyakran gondoltam az elmúlásra, arra, hogy egyszer mindenkinek menni kell, még nekem is.

Néhány héttel ezelőtt még semmi bajom sem volt. Éltem az egyszerű emberek életét és nem gondoltam a halálra. Fiatal voltam és bohó.

S akkor az történt, hogy vásároltam egy kordbársony nadrágot. Az eladó, látva tétovázásomat, így biztatott:

— Vegye meg, uram! Ez a nadrág eltart, amíg csak él!

Megvettem. S mindjárt az első napon, amikor felvettem a nadrágot, leesett róla egy tenyérnyi kordbársony. Nem akartam hinni a szememnek. A következő pillanatban megcsendült fülemben az eladó síri hangja:

— Ez a nadrág eltart, amíg csak él!

Elgondolkoztam a dolgon: ez lenne az első figyelmeztetés?

Néhány nap múlva ismét hiányzott egy darab kord a nadrágomról.

— Uramisten! — kiáltottam fel magamban. — Csak ilyen rövid ideig fogok élni?

Balzac: „Szamárbőr" című könyvének hőse nézhette olyan félelemmel és aggodalommal a talizmánját, az egyre zsugorodó szamárbőrt, mint ahogy én néztem egyre kopaszodó nadrágomat. Kétségbeesetten láttam, hogy napról napra fogy az életem. Barátaimnak nem szóltam egy szót sem a kordbársony-nadrágról és a végzetemről. Ők azonban mégis észrevettek valamit, mert résztvevő hangon kérdezgették tőlem: miért vagyok olyan sápadt és miért olyan karikásak a szemeim?

Megpróbáltam meghosszabbítani földi pályafutásomat és visszaragasztottam a levedlett kord-darabokat, de az első eső lemosta őket a nadrágomról. Elmentem egy szabóhoz és összetett kézzel könyörögtem neki, az isten szerelmére, csináljon valamit a nadrágommal. Nem vállalta. Azt felelte: a nadrágom menthetetlen. Értsd: rajtam már nem lehet segíteni.

Esténként könnyek között térképeztem föl a nadrágomat: hol és merre vannak még rajta kordbársony-szigetecskék. Aztán elbúcsúztam szeretteimtől, a világtól és készülődtem a halálra.

Már sírversemet is megírtam:

Harminc évet élt szegényke,
oszt otthagyott csapot, papot.
A kordnadrág nem élt soká:
csak három röpke hónapot.

Utolsó kívánságom: temetésemre jöjjenek el a kordbársonyt-gyártó üzemek képviselői és a könnyűipari miniszter tartson felettem és a nadrágom felett vitaindító gyászbeszédet.

(mikes)

Pesti karakter

A tudomány bebizonyította, hogy a sajátos körülmények, a hely, az éghajlat, a levegő összetétele, a táplálkozás, a hagyományok a Föld különböző tájain különböző jellemeket alakítanak ki. Ezzel magyarázható, hogy a spanyolok tüzesek, a svédek hidegvérűek, a szicíliaiak vérbosszút állnak, a japánok harakirit követnek el, az amerikaiak baseballt játszanak, a skótok takarékoskodnak, hogy csak néhány nemzeti sajátosságot említsünk. A felsorolás természetesen nem lenne teljes, ha nem emlékeznénk meg a sajátos pesti karakterről, amelyet a Nagykörút, a Duna, a Váci utca, a Totózó és a Jégbüfé formál jellegzetessé.

A magam részéről a pesti karakternek egyetlen szerény vonását szeretném felvázolni, amely jellemzően pesti, a néprajzi kutatók hiába keresnék a Szajna partján, a prériken vagy az Alpokban.

Tehát.

Találkozom az illetővel valahol a Rákóczi úton. Ismerős, tíz éve nem láttam. Találkozásunk teljesen véletlen, egyikünk sem számított rá.

— Szervusz! — kiált rám — Jaj, már úgy akartam veled beszélni. Mikor érnél rá?

— Jövő szerdán. Megfelel?

— Hm. Az egy kicsit késő. Nem lehetne előbb? Mondjuk, holnap.

— Jó, holnap.

— Délelőtt?

— Jó. Délelőtt.

— És hány órakor?

— Tizenegykor.

Elgondolkozik.

— Tizenegykor . . . Az egy kicsit talán korán lesz . . . Várjunk csak, féltizenegykor megyek a . . . különben jó, megfelel, megy a tizenegy! Jó! És nálad?

— Jó, nálam.

— Szóval holnap, tizenegy, nálad.

Másnap tizenegykor nálam természetesen nem jelenik meg, nem is telefonál, nem is ír, teljesen nyoma vész. Körülbelül tíz év múlva véletlenül újra összetalálkozunk. Lerohan:

— Jaj, föltétlenül beszélni szeretnék veled! Felkeresnélek. Mikor lenne alkalmas? . . .

(feleki)

Berepülési hisztéria az amerikai külügyminisztériumban

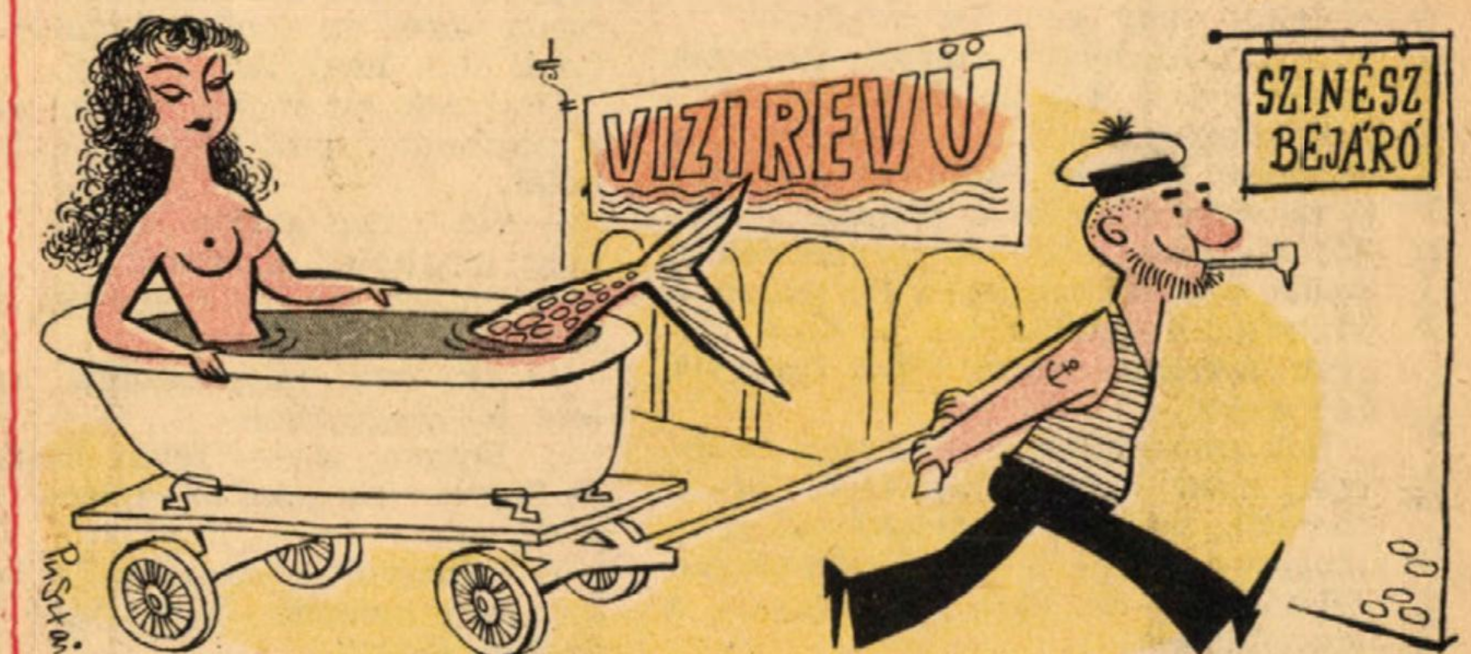
Erdei Sándor rajza

– Riadó!!!

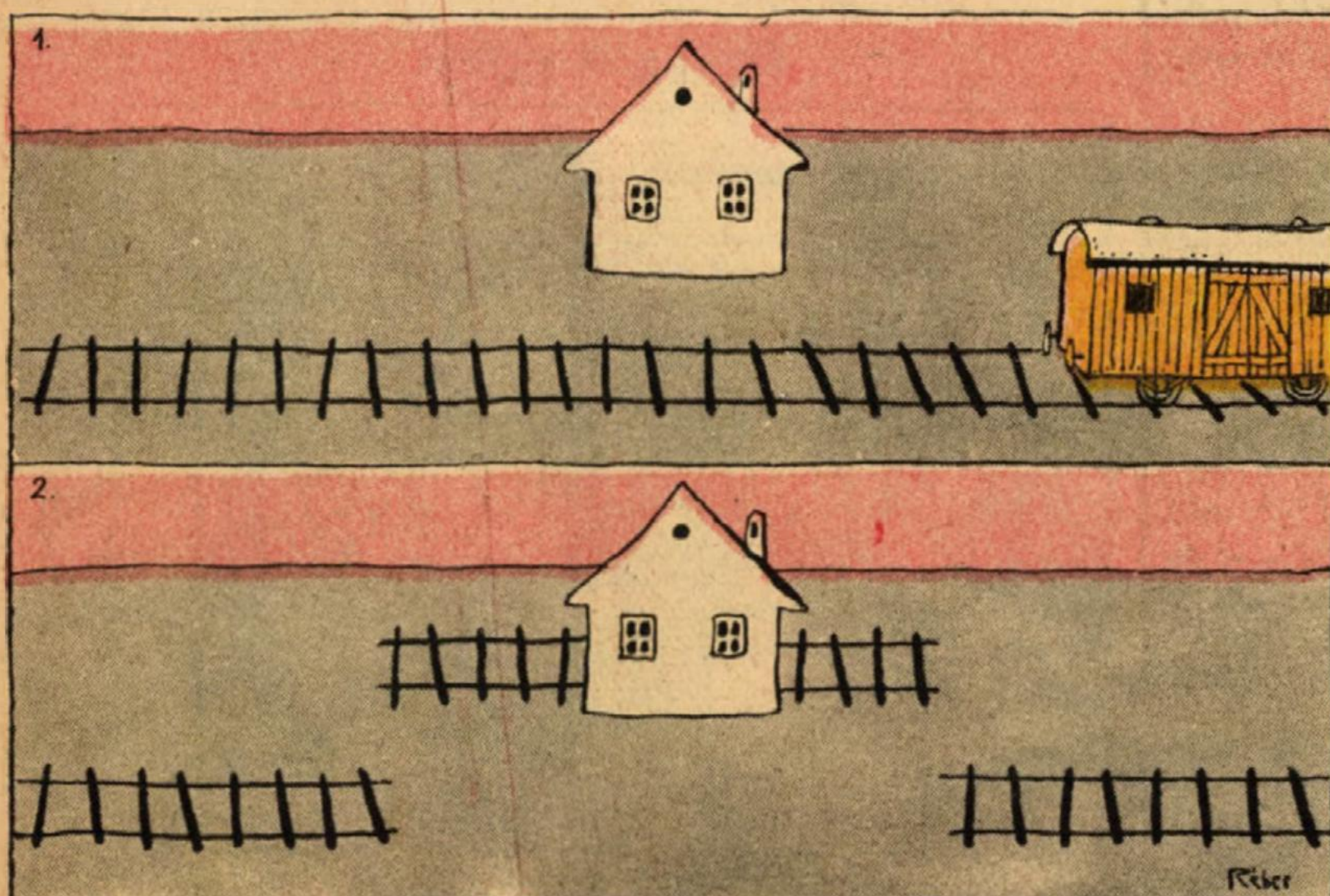
Előadás előtt

Pusztai Pál rajza

A leleményes bakter

Réber László rajza

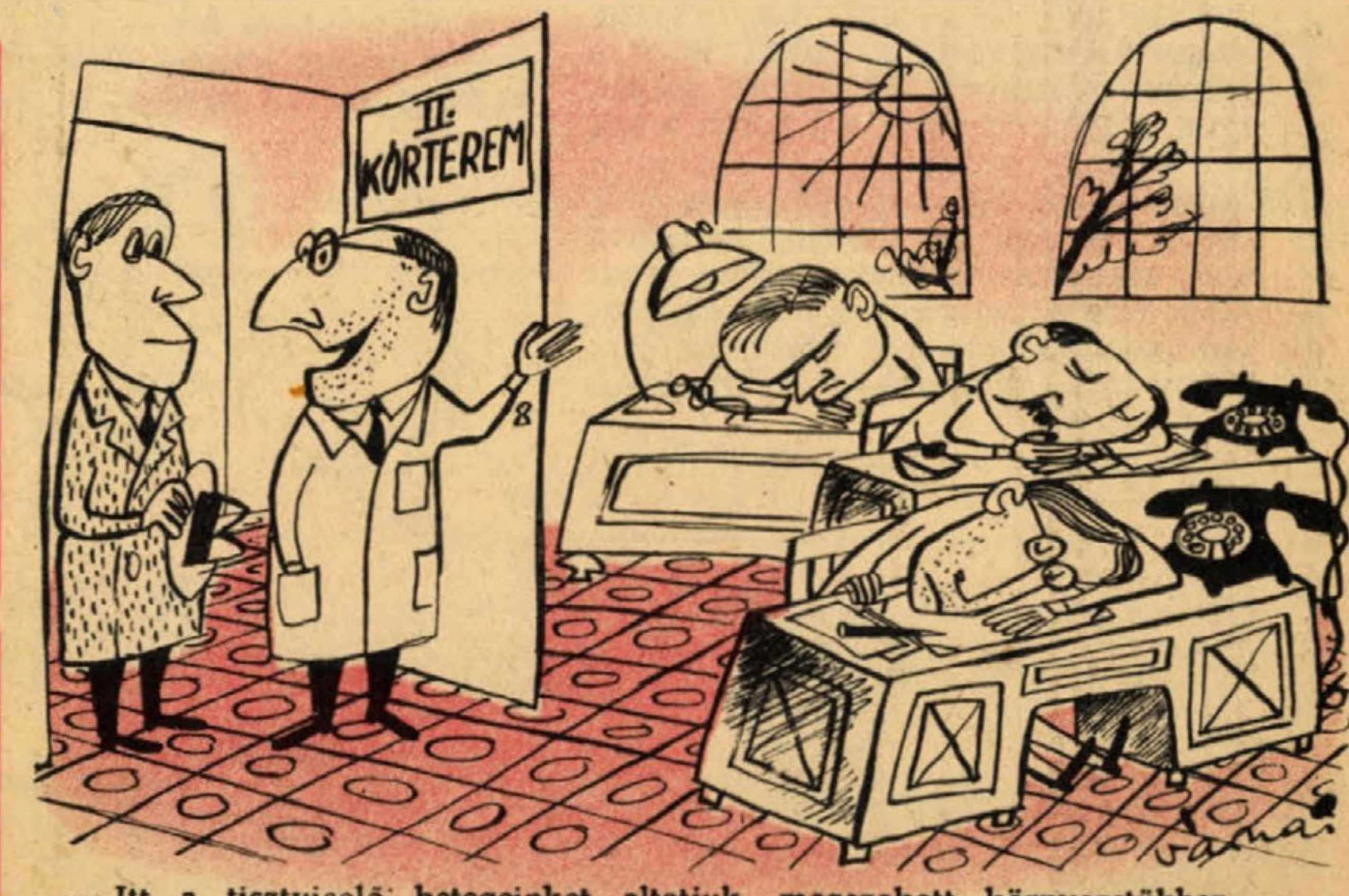
Rádiótájékoztatás lesz a vonaton

Gerő Sándor rajza

Altató-kúra

Várnai György rajza

– Itt a tisztviselő betegeinket altatjuk, megszokott környezetükben . . .

KRÚDY GYULA:

Az életmentő udvarias

Abban a korszakban, amikor a boldogtalan szerelem úgy esett az ember fejére, mint a régi háztetőkről a cserép szeles időben: éldegélt az óbudai partokon egy Drapcsik nevű öreg hajós, aki abból élt, hogy megmentette azoknak életét, akik a Dunában a halált keresték.

— Hívjátok Drapcsikot! — hallatszott a vészkiáltás akár az óbudai parton, akár a margitszigeti oldallon, amikor egy-egy leányzó vagy asszonyféle azt hitte, hogy nem bírja tovább az életet. Végig futamodtak a parton, mintha csodálatos hang hívogatná őket a folyamból, aztán úgy úsztak tova a vízzel, mint leszakított virágok, vagy öreg fatörzsek.

Mindennapi dolog volt ez. Drapcsik a pesti kocsmában felhörpintette a búfelejtőt, ráuszította a bocskorait a csónakjának, az evezőt bizonyos babonaságból megforgatta a feje felett, aztán azt kérdezte, hogy merre? A parti népség, gyerekhad, asszonyféle sikoltozva mutatott a Dunára. Ott vitt a víz valami piros kalapot vagy rongyos kendőt.

A közhiedelem szerint Drapcsik akkor volt a legjobb életmentő, amikor részeg volt. Másvilágias volt ilyenkor az arca, könnyes a szeme, a szuszogása, mint a cethalé. A hajós részeges leheletét megérezték a halak a Dunában és a borszagra a víz színére gyülekeztek az örök vízivók, segítettek tolni, vinni Drapcsik csónakját.

Sok emberéletet megmentett Drapcsik, mint valami hozzáértő orvos forgatta, biztatta a haldoklókat, nyomogatta a szívük gödrét, komolyan felszólította az élet szökevényeit a visszatérésre.

Egyszer egy kisasszony, aki a szigeti partokon eszeveszettségében végigfutamodott, hogy valahol megtalálja az utat, amely neki volt kijelölve a halál felé, sehogy sem hallgatott az életmentő buzdítására, vissza-visszaugrott a habok közé a rozoga csónakból. Úgy dobta magát, mint a rák: összefonta a hátán a két kezét, hogy ahhoz se nyúlhasson a hajós. S két lábát is egymásba kulcsolta. És így küszködve, vergődve a makacs életmentővel mindig távolabb űzte a csónakot a homokpartokon összegyülekezett közönségtől a Duna belső sodra felé. A Dunának itt már olyan nyomása van, mint az átoknak. Úgy hömpölyödik előre a folyam, mint a végzet, nincs megállás vele szemközt.

A kisasszony harmadszor is a folyamba ugrott az életmentő csónakjából. Drapcsiknak csak éppen annyi ideje volt, hogy a hölgy kontyát elkapja. Így tartotta egy darabig a vízen, amíg a csónakot lefelé sodorta a hullám.

Szőke konty tekeredett a hajós napbarnított kezére. Finom, élveteg hajszálak, amelyek tegnapig tán oly hiúsággal díszelegtek, mint a pávatollak. A hajtűk, amelyek a vízbe potyogtak, melódiákat, szép zenéket hallottak a fejecskéből. És hátul a kis koponyában csak tánc, vidámság, életöröm kis képecskéi éltek, amíg egy napon valami hiúz-módon besurrant oda a halálgondolat pondrója.

— Utoljára kérem, hogy kapaszkodjon a csónakba — szigorgott a hajós.

— Eresszen el, vén szamár! — nyögött vissza a kisasszony. — Micsoda város ez, ahol az embert meghalni sem hagyják?

Drapcsik kezét már égetni kezdte a hajfonat, mint valami csúsztató kötél.

— Ha megmondja, hogy miért akar meghalni, elmehet.

A leányzó az egyik kezével a csónakba kapaszkodott.

— Jól van, megmondom. Szerettem és megcsaltak.

— Engem is — felelt Drapcsik. — Sokszor megcsaltak, mégis itt vagyok.

— Elhagyott a szeretőm, a kedvesem, a mindenem. Nincs már miért tovább élni.

— Elhagytak engem is — replikázott a vén hajós. — Otthagytak a Stefánek kocsmájában, mint egy összetört hordót.

— Gyermekem volt, aki meghalt.

— Gyermeket hoz a gólya újat is.

— Szegény lettem. Elveszítettem a vagyonomat. A nyomor és kétségbeesés vár rám, ha visszavisz a partra. Nincs se isten, se ember, aki segíthetne rajtam.

— Nehezen keresem én is a mindennapit, mégis itt vagyok — szólt a hajós.

— Embert ölök. Legelőször magát gyilkolom meg, ha el nem ereszt. Beleharapok a torkába, kikaparom a szemét, kiásom a szívét, megölöm a gyermekét, ha van valahol. Eresszen, az istenért.

Drapcsik két kezével fogta a hajfonatokat, mert a hölgy ismét rugdalózott, hadonászott.

Szerencsére Drapcsik e napon alaposan részeg volt...

Először az egyik kezével, aztán a másikkal ütötte arcul a finom kisasszonyt. A porcelán arcocskán alapos nyomot hagytak a pofonok. Az arca eltorzult, a szép szem zöld tüzet vetett, a kis száj kígyóharapásra nyílott.

— Hej, nincs itt senki, aki egy úrinőt megvédelmezzen egy brutális paraszttól? — kiáltotta teli tüdőből a kisasszony.

— A Margit-hídig fogom verni — dörmögött egykedvűen a hajós. — Ott pedig átadom a rendőrnek.

Fölemelte a kezét és újabb pofonokat mért le a vízben úszóra. A halnivágyó először visszavagdosott a kezeivel. A Drapcsik orrát szerette volna elkapni, de a hajós jó messzire tartotta a kontyos főt.

Még pár újabb pofon. A vízitündér karjai lehanyatlanak és egy síró, gyermekes, riadt hangocska kegyelemért esdekel.

— Visszajön a csónakba vagy nem? — üvöltött Drapcsik most már belemelegedve a verekedésbe.

— Visszajövök — siránkozott a hölgy.

Belekapaszkodott a csónakba és Drapcsik segítségével vizes ruháiban felmászott, felemelkedett a Dunából. Ingott, táncolt a csónak, de nem fordult fel. A hölgy a csónak végében sírdogált.

Drapcsik az evezőhöz nyúlt.

— Csak arra kérem — zokogta a hölgy —, hogy senkinek se szóljon arról, hogy megpofozott a vízben.

— Mennydörgős mennykőbe, csak a kezemet bírnám — morogta Drapcsik. — Még jobban megmenteném az életét. Tudom én, hogy mi az udvariasság.

Második otthonunk?

Ülök a moziban, szünet van, várom a nagy kép kezdetét, amikor megjelenik a vásznon a felírás:

Ügyeljünk a tisztaságra,
ne szemeteljünk
második otthonunkban,
a moziban.

Én ezt a felhívást csak részben fogadom el. Ügyelni fogok a tisztaságra, nem szemetelek, de élesen tiltakozom az ellen az állítás ellen, mintha a mozi az én második otthonom lenne.

Amikor legutóbb Debrecenben jártam, ott sem ismertem el a mozi második otthon voltát, pedig a debreceniek a Tanácsháza patinás épülete előtti járdán hatalmas táblával hirdetik, hogy a mozi a második otthonunk. Ugyanúgy a színház is lehet második otthon, nem is beszélve az eszpresszóról, a totózóról, a Népstadionról, a lóversenytérről, ahol az ember sokkal több időt tölt el, mint a moziban. Második otthonunk lehet a gőzfürdő is, de erre a címre leginkább a Közért zöldségüzlete aspirálhat, mert ott szoktam legtöbb időt tölteni a citromra való ácsorgással. Sőt, az első gyönyörű tavaszi vasárnapon két órát várakoztam a Fogaskerekű jegypénztára, majd a bejárat előtt sok száz más, hegyi levegőre vágyódó sorstársammal együtt.

Ezzel még mindig nem merült ki a második otthonunk száma. Tegnap csúcsforgalmi időben tizenöt autóbuszt vártam meg, amíg a tizenhatodikra végre felszállhattam. Így joggal elnevezhetném a Rákóczi út és Lenin körút sarkát második otthonomnak.

Nem helyes tehát, hogy a mozit félhivatalosan második otthonnak nevezik el. Tartsuk be a sorrendet. Hivatal, eszpresszó, színház, gőzfürdő, kerületi rendelőintézet és talán ezután a mozi.

Módosítani kell a vetített hirdetést olyanformán, hogy „Ügyeljünk a tisztaságra hatodik otthonunkban, a moziban."

(palásti)

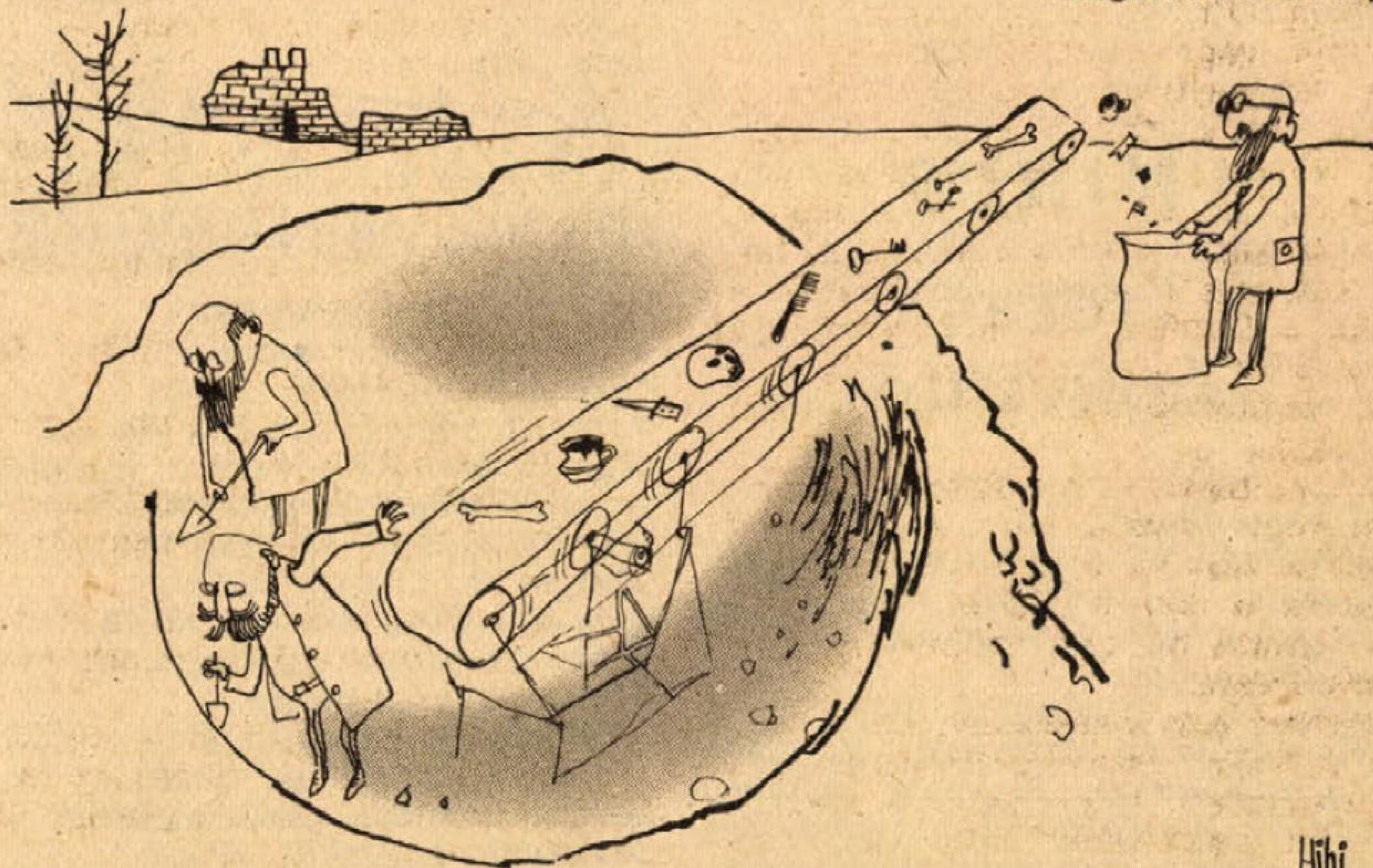
Libanevelés exportra

Pusztai Pál rajza

Korszerű ásatás

Hegedűs István rajza

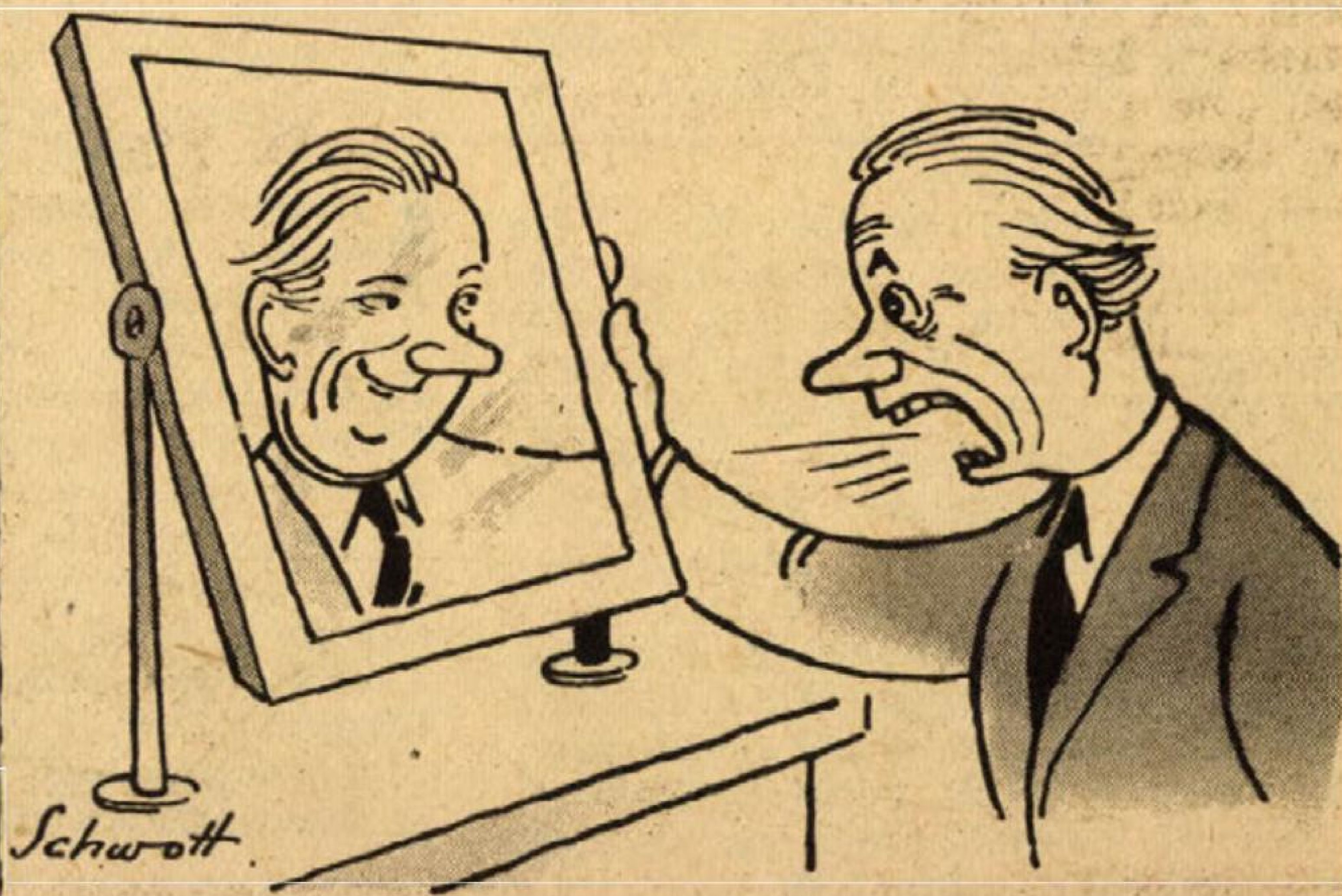

Egy nagy siker

A koldusopera

A csodatükör

ANGYAL, A FÖLDI KIKÜLDETÉS UTÁN

– Nájloning!

Strandnyitás

Baloldali túlzó ... Jobboldali túlzó ...

NINCS TÖBBÉ ATOMVESZÉLY!

Korszakalkotó!

Mindenki fél a káros nukleáris sugárzástól, a fertőzött légkörtől, s nem jut eszébe a védekezés legegyszerűbb módja.

Mint a „Cincinnati Post” írja egyik legutóbbi számában, az amerikai atomenergia bizottság védelmi osztálya korszakalkotó felfedezést tett a sugárzó anyagok elleni védekezés terén. Megállapította a bizottság, hogy az ilyen anyagok csak akkor veszélyesek, ha *lélegzés útján* bejutnak a szervezet belsejébe.

Mint az újság megállapítja:

„Az ilyesmi ellen rendkívül könnyű védekezni. Nem kell lélegezni!”

Valóban, aki meg tudja állni, hogy csak egy félóráig ne lélegezzék, az immunis marad minden nukleáris veszéllyel szemben.

Újólag bebizonyosodott, hogy nem az atombombában van a hiba, hanem az emberek határtalan felelőtlenségében és könnyelműségében. Ugyan mit szóljunk olyan emberekhez, akik nem törődve maguk és szeretteik érdekeivel könnyelműen csak lélegzenek, egy szippantást a másik után végzik, minél több levegőt igyekszenek magukba dőzsölni.

Ha valaki az egészsége érdekében nem hajlandó lemondani olyan pusztító szenvedélytől, mint a lélegzés, akkor ne csodálkozzék, ha sugárártalommal kell számolnia.

Várakozás DISZVENDÉGRE

Együtt ült a gyülekezet,
Középen a fehér asztal ...
Dúsan rakott tálak felett
Szemek néztek kemény daccal.
Várt a szendvics, várt a mignon,
A tálak mind frissek, épek;
Vártak szűzen és kihívón
Jöttére a díszvendégnek.
Egy-egy üveg bor és szóda
Egymást szinte átkarolta.
Rámeredve az ajtóra
Díszvendégre várt a torta.
Az asztalnál többen ültek,
Szeme koppant valahánynak.
Pislogták a sonkát, sültet,
Szagát szívták csak a tálnak.
Óra múlva ám egy bátor
Kéz elindult, — nincs-e csapda? —
Egy szendvicset vett a tálból,
És a száj azt hamm! bekapta.
Ismert tény, hogy vonz a példa.
Más kezek is csúsztak, másztak.
Beletalált mind a célba!
Az elszántak — lakomáztak ...
Aki egyszer bűnbe kóstolt,
Szólt: — A lejtőn meg nem állok! —
S elegyítve szódát, ó-bort,
Működött már sok pohárnok.
Karcos borral jó a mignon,
Arra tértek a merészek,
És a tálakon virítón
Feltűntek a csupasz részek.
A rendezők egymást nyelték:
— Nincs tartalék égen, földön.
Ha eddig nem jött a vendég,
Ezután már el ne jöjjön!
S ekkor jött meg, akit vártak.
Megtapsolták, hogy belépett,
S feltálalták néki már csak
A köszöntő díszbeszédet!

K. Tóth Lenke

Ezt olvastuk!

A *Népszabadság* április 26-i számában, a *„Jogászunk válaszol”* című rovatban olvastuk a következőket:

„Az anyasági segélyen kívül a szakszervezet is folyósít szülési segélyt, ha a dolgozó nőnek, vagy házastársának gyermeke születik.

Azt hisszük, hogy ez nem méltányos. Ha egy dolgozó nő házastársának, egy dolgozó férfinak gyermeke születik, akkor nem csak a szülési segélyt kellene megkapnia, hanem a Nobel-díjat is.

Ezekután nem csodálkozunk azon, hogy a férfiaknak nincs kedvük szülni...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— A doktor tízféle dologtól is eltiltott, de én vakon követem tanácsait.

— Nagyon helyes, nagyon derék dolog! Így viselkedik egy ideális beteg. Maga igazán megérdemli, hogy beteg legyen.

— Miért hord lyukas esernyőt?

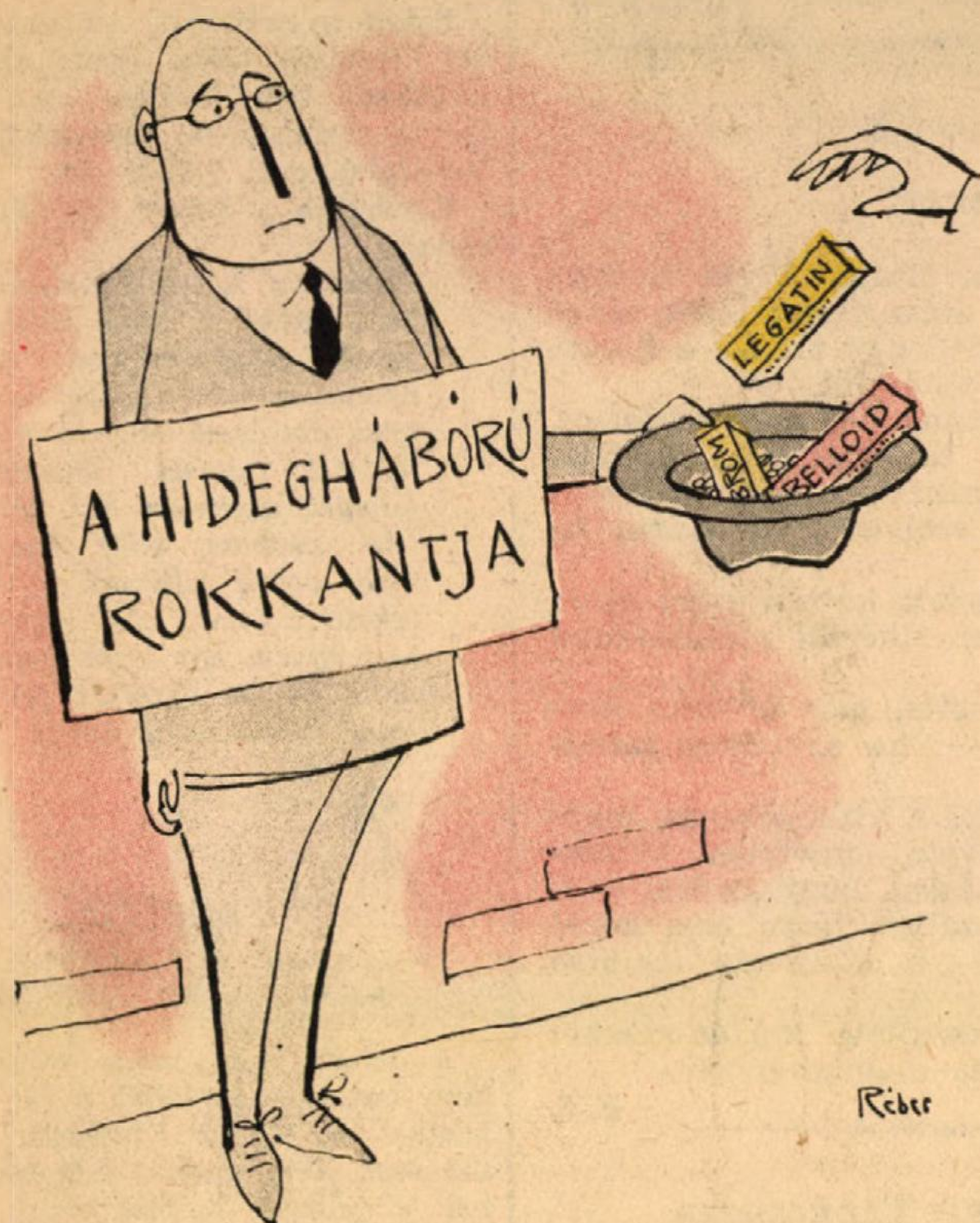
— Tudni akarom, hogy mikor áll el az eső.

A házaspár színházba megy. Az asszony ismerősöket keres a nézőtéren. Férje rászól:

— Irén, már széjjelment a függöny!

— Igen? — hangzott a szórakozott válasz. — A miénk is foszlik már.

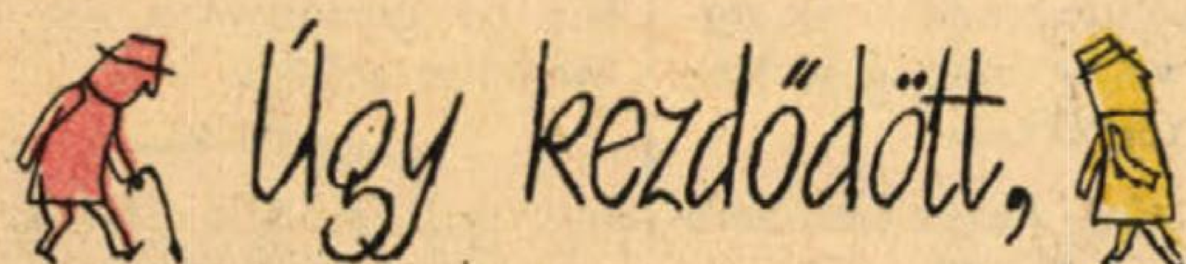
Az áldozat

A könyvkiadás történetéből

– Csak a jövő évszázad harmadik negyedében jelenhet meg . . .

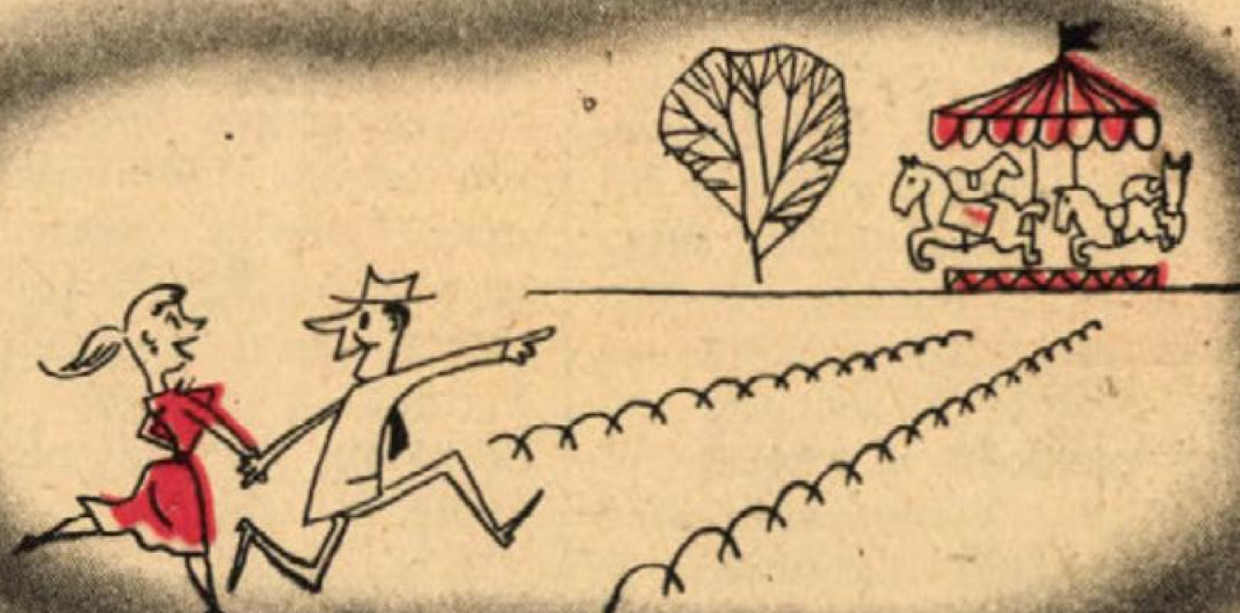

Úgy kezdődött,

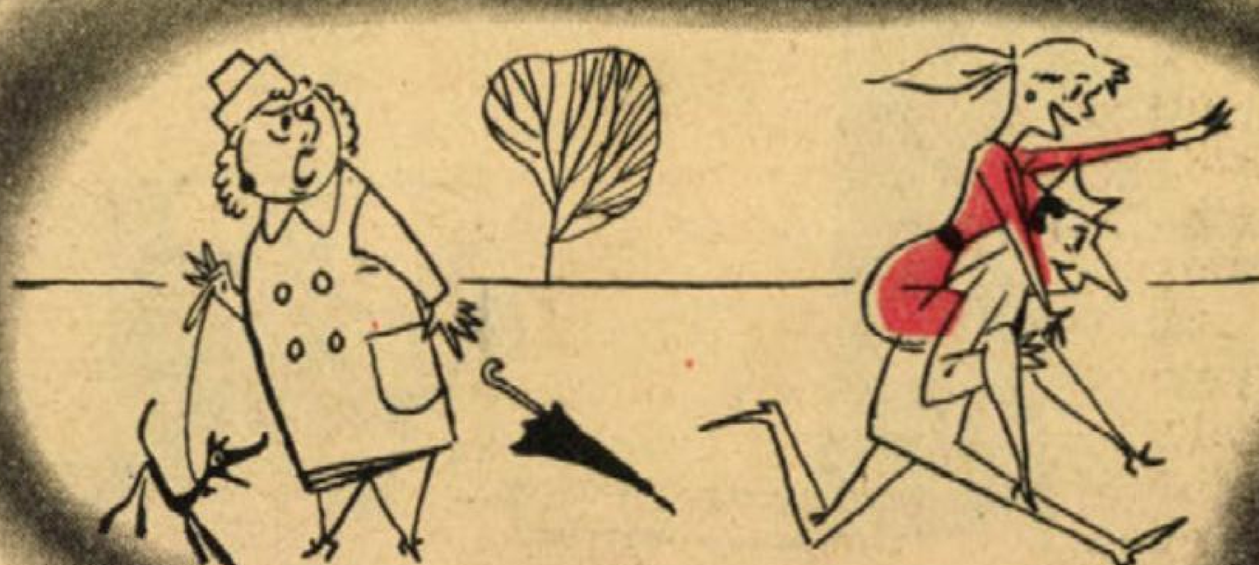
hogy egy kis borbélyüzletben azt mondta a borbély: hull a hajam és a fejbőröm rövidesen elválik a koponyámtól, ám mindez helyrehozható, ha alávetem magam az ő egyéni vitaminos kezelésének, sőt ebben az esetben hajam leányosan hullámos lesz, mint az Adriai-tenger kánikulában. Alávetettem magam a kezelésnek, de elszomorodtam, mert a kopaszodást még elhittem a borbélynak, hanem a gyógykezelésében már nem hittem. Ezután átmentem egy cipészhez, mert egy szép cipőt láttam a kirakatában. Megnézte a lábamat és azt mondta, hogy nekem csináltatni kell a cipőt, mert szégyellnivalóan lúdtalpas vagyok és azonfelül a jobb lábamra is ballábas cipő való és ez elég sokba kerül, mert ballábas cipőt nehezebb csinálni, mint jobblábasat. Másfelől azonban az ő cipőjében úgy fogok majd járni, mintha nem is volna cipő a lábamon, hanem mintha mezítláb Kneipp-kúrát végezném egy rózsaligetben. Nagyon szomorúan mentem tovább a szabóhoz és nem is csodálkoztam már, amikor megmondta, hogy a hátam közepén egy rejtett púp van, mely azonban nem domborodik ki és így annál nehezebb rámszabni majd egy megfelelő zakót, de abban azután olyan leszek, mint a belvederei Elwis Presley. A kalaposnál kiderült, hogy a fejem hatszögletű és a kalapjukkal majd háromszögletű lesz és nemsokára a fehérneműkészítőnél angolkóros voltam. alsónadrágjuk révén viszont tudós államfő, költő és műfordító. De mivelhogy kevés pénzem volt mindennyi jót csináltatni, így lettem délutánig egy közönséges korcs, és lidérc ült a lelkemre, ellenben mégis eszembe jutott a kiút, és besiettem az első áruházba és mindenféle készárut magamra próbáltam, mert tudtam, hogy az elárusítók így fognak valamennyien kiáltozni: „Mintha mindent éppen önre szabtak volna! Mintha csak ráöntötték volna!" Akkor pedig békesség szállt a szívemre, inget-ruhát magamra öntöttem és hazamentem megszáradni.

(somogyi)

Mindent legyőz a szerelem . . .

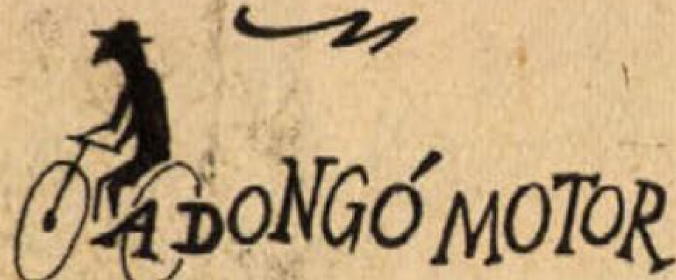

Mi van a belföldi kakaóval?

A rádióban és az újságokban, no meg a csemege- és édességboltok kirakataiban is „külföldi" kakaót hirdetnek, kínálnak. Hallatlan dolog! Teljesen elhanyagoljuk a nagyarányú hazai kakaótermésünk értékesítését. Pedig Magyarország mindig híres volt arról, hogy fejlett kakaóbabot termelő ország. Talán elfagytak a cserjék? Valószínűleg ez történhetett, ha a hirdetésekben a kakaó k ü l f ö l d i *voltát hangsúlyozzák.*

Madarasi Lipótné, Dunakeszi

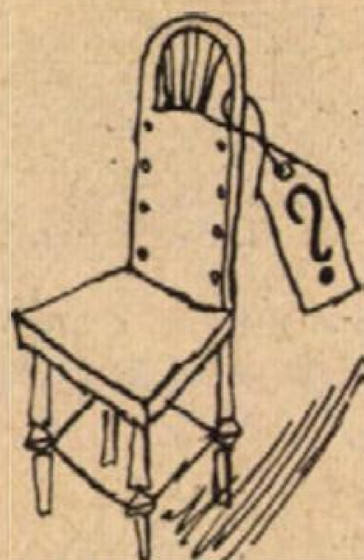
vásárlásánál a múltban adott garancialevéllel arról tájékoztatták a vevőt, hogy üzemzavar esetén, a garancialevél alapján, többi között a Székesfehérvári Autójavítóhoz kell fordulni. Azóta a Székesfehérvári Autójavító már nem végez garanciális munkát és az új motorok mellé újabb jegyzéket mellékelnek, amelyen a javítóvállalat neve is fel van tüntetve. Az üzletekben raktáron levő Dongók garancialevelét azonban nem javították ki és azokon még mindig a régi javítóvállalat neve szerepel. Ha valaki például ilyen, korábban gyártott Dongót vásárol, feleslegesen küldi a hibás motort a jegyzékben megjelölt javítóműhelyhez, mert az visszaküldi, mint ahogy ez Varga András kéleshalmi olvasónk esetében is történt.

Miért nem küldenek minden Dongót árusító üzletnek új jegyzéket, hogy a raktáron levő régi Dongó vevőjének ne kelljen feleslegesen szaladgálnia, és a hibás motort ide-oda küldözgetnie? Ennyi figyelmet megérdemelnek a Dongót vásárló derék emberek.

Le a bürokráciával!

A bűvös szék

(Igaz történet)

A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár Vadász utcai fiókja 1957 októberében rendelt egy széket a Bútorértékesítő Vállalattól.

A szék néhány hét alatt elkészült, a könyvtár ünnepélyesen üzembe helyezte a széket és mint az ilyenkor illik és szokásos, ki akarta fizetni.

Ám a Bútorértékesítő haladékot kért a pénz átvételére, mondván, hogy még nem sikerült megcsinálnia a kalkulációt.

A könyvtár ezt tudomásul vette, hisz ki nem fizetett széken is édes a pihenés —, ha az ember fáradt és tiszta a lelkiismerete.

1958 elején, mint derült égből a villámcsapás, megérkezett a Bútorértékesítő levele, amelyben visszakérte a széket azzal az indokolással, hogy az árat nem tudják kiszámítani, mivel sorozatgyártásra nem kerül sor. Így az ügyet — írták — a könyvtár tekintse tárgytalannak. (?)

Ez történt a bürokrácia útvesztőjébe került székkel időszámításunk 1957. és 1958-as esztendejében...

F. I.

Füstfelhőben a kispesti Tanácsháza

Kispesten lakom, a Lenin tér sarkán, a XIX. kerület, kispesti Tanácsháza pedig a Lenin tér közepén áll. Néhány nappal ezelőtt, amikor hazafelé igyekeztem, azt hittem, hogy eltévedtem, mert a Lenin téren nem láttam meg a Tanácsháza jellegzetes épületét. A Lenin tér 8. szám alatti Sütőipari Vállalat, amely elárasztja a környéket füsttel, koromesővel, ezen a napon a szokottnál is sűrűbb füstfelhőt bocsátott ki alacsony kéményeiből.

A környék házait, padlásait, lakásait, udvarait és a játszadozó gyerekeket is belepi a sütőüzem korma, füstje. A Tanács több ízben felszólította a vállalatot, hogy a két kémény kivezető-csövét hosszabbítsák meg és tegyenek rá koromszűrőt, de a vállalat nem tett eleget a rendelkezésnek – amelynek most végre már ideje lenne érvényt szerezni.

Egy Lenin téri lakó

A tisztasági hónap margójára

Közel négy hete már, hogy a Stáhly utca Rókus kórház mögötti útszakaszát megjavították, de a kocsiútról kiemelt kőhalmazok még ma is a járdán hevernek. Ezek a járdán felejtett kőbuckák valósággal vonzzák a szélhordta szemetet. Nesze neked, tisztasági hónap! Ezenkívül arra is kiválóan alkalmasak ezek a kőbuckák, hogy a sötétség beálltával a gyanútlan gyalogos a nyakát törje. Még jó, hogy közel van a kórház...

A kidomborodó jelleg

Egyik nyomdaipari vállalatnál jártunk, ahol szemünk megakadt egy levélen, amelyet a Szentes és Csongrádi Vendéglátóipari Vállalat írt.

Elolvastuk a levelet. Ez állt benne:

„Azzal a ***kéréssel*** *fordulunk önökhöz,* ***hogy küldjenek*** *étlap-ajánlatot. A nyomtatvány sarkában legyen embléma, vigadó jelenettel, amely vigadó jelleget domborít ki, delelő csoport, vagy személy delelő jelleggel, egy fekete bárány, egy sportoló egyén, egy terebélyes dióta és az Erzsébet jelleget kidomborító egyén."*

A delelő jelleg még valahogy menne – mondták a vállalatnál –, de az Erzsébettel baj van. Nem tudjuk, hogyan kell a jellegét kidomborítani.

Reméljük, hogy az embléma, illetőleg az étlap mégis elkészül. Az sem lesz nagy baj, ha Erzsébetnek egy kicsit Mancika jellege lesz...

Az érdekeltek hozzászólnak

„Mikor lesz mozi?" címmel a bezárt pesterzsébeti Corvin Moziról írtunk. A Budapesti Fővárosi Tanács Mozgóképüzemi Vállalata most közli, hogy a mozi épülete életveszélyes állapotban volt. A tatarozási munka folyik, sőt a szélesvásznú film elterjedésével kapcsolatban, az eredeti tervet módosítva, a filmszínházat szélesvásznú vetítésre tervezték át. A mozi június elején megnyílik.

A liftkezelő nem működik!

Ezt a táblát kellene kitenni nagyon sok pesti ház kapujára. Olyan házakra gondolok, amelyekben jár a lift, de hiába csenget az ember, a házfelügyelő, vagy a felvonó kezelője nem jelentkezik. Sok házban néha órákig nem tartózkodik senki a házfelügyelői lakásban, vagy pedig úgy tesznek, mintha nem hallanák a csengetést. Ilyenkor hiába nyomjuk meg a liftcsengőt. Lehet, hogy a felvonó használatáért megállapított díjat kicsinynek találják, de lehet, hogy egyszerűen dolguk van és nem tudnak helyettest állítani.

(v.)

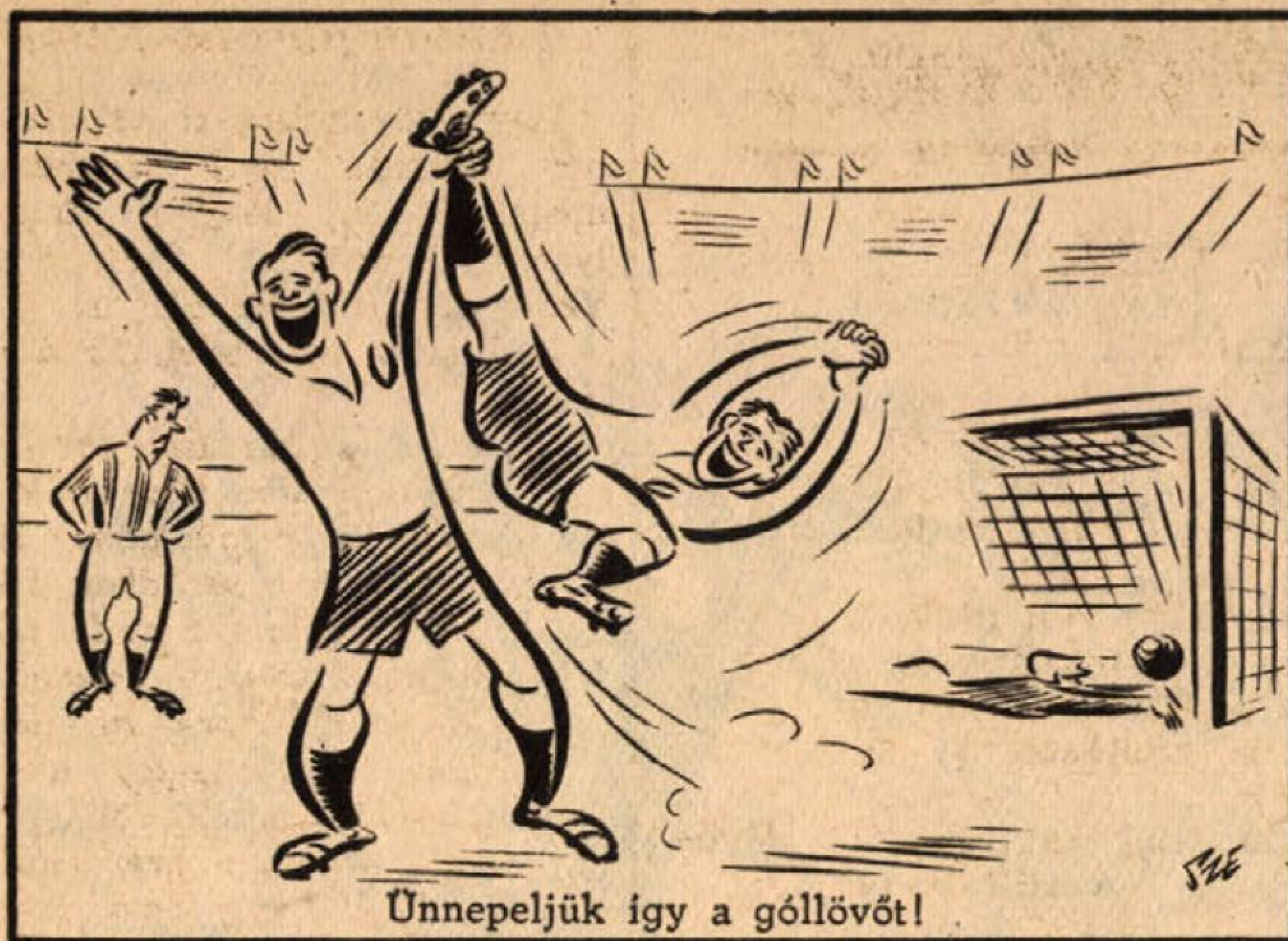
Jó helyen lesz

Gerő Sándor rajza

Adja csak ide, majd a többihez teszem!...

Futballisták ne csókolgassák egymást!

Ünnepeljük így a góllövőt!

Gyerekszáj

Zelma és Ilonka barátnők. Kisebb-nagyobb megszakításokkal már negyven esztendeje. Szerdánként összejönnek egy kis beszélgetésre, amikor is megtárgyalják a betegségüket, az orvosokat, a piaci árakat, továbbá azt, hogy ki halt meg időközben a régiek közül. Mindezt halkan, sűrű sóhajtások közben, hosszú-hosszú szünetekkel.

Ilonka hetvenkét éves, magas, sovány asszony, a kezét összekulcsolva tartja az ölében és egy pillanatra sem dőlne hátra a szék rézszögekkel kivert támlájára. Zelma kicsi és gömbölyű, orrán vastagkeretes férfiszemüveg és állandóan szétbomlani készülő kontyát igazgatja.

Miután már minden problémát megtárgyaltak, Zelma megkérdi:

— És mit csinál a fiad?

— Pityuka? Jól van. Rengeteget dolgozik, szegény. Néha napokig nem látja a családja... Jaj, most jutott az eszembe! — kiált fel nevetve Ilonka. — Megint mondott valami jót! Mindig mond valami jót az a kölyök!

— Meséld, mit mondott? — kérdi kíváncsian Zelma és már előre kuncog, mert ismeri Pityukát a jó bemondásairól.

— Kéééépzeld el, behívatta a miniszter és megkérdezte az én Pityumat, hogy állnak az üzemben a takarékossággal. És mit gondolsz, Pityuka erre mit mondott?

— Képzelem! — nevet Zelma, szája elé tartva csipkésszélű zsebkendőjét.

— Azt felelte... azt felelte, hogy a plakátok már készen vannak!

— Nahát ez a Pityuka! — rázkódik Zelma a kacagástól. — Ennivaló kölyök és milyen talpraesett!

— A plakátok már készen vannak!... Azt mondta!...

Zelma a könnyeit törli és legyint:

— Akárcsak az én Gézukám. Az is ilyen. Várj csak, mit is mondott a legutóbb... Valahova felírtam, mert én mindig felírom Gézuka aranyköpéseit...

Kutat a fiókban, végül előhúz egy régi iskolásfüzetet.

— Ide írtam be... De hova?... Megvan! Gézukát felszólították a párizsi filozófus kongresszuson, hogy röviden mondja el a véleményét az exisztencialista filozófiáról... Erre ő...

— Erre ő? — bugyborékol Ilonka.

— Erre ő, mondanom sem kell, nem jött zavarba. Ismered Gézukát milyen eleven-eszű gyerek. Szép nyugodtan megsimogatta a szakállát, aztán kivágott egy három órás előadást...

— A Géza?

— A Gézuka. Aztán megkérdezte: Elég rövid volt a válasz, vagy még folytassam?

— Nahát, ez a Géza! — sikoltozik Ilonka. — Meg kell szakadni, micsoda bemondásai vannak ennek a gyereknek!

— Na most mondd! Nem megy a szomszédba a válaszért. De várj csak, ez még semmi! Legutóbb az Akadémia egy ülésén azt mondta...

— A Géza?

— A Gézuka. Azt mondotta: Az ülést megnyitom, mielőtt bezárnám, előadást hallanak a hegeli logikáról.

— Ezt mondta? — csapja össze a kezét Ilonka, miközben a konty menthetetlenül szétbomlik a fején.

— Szóról szóra. Becsszavamra.

— Kár, hogy nem voltam ott! — csóválja a fejét Ilonka, vastag haifonataival küszködve. — Úgy összepuszíltam volna, hogy csuda!

Késő estig egyik gyerekszáj követi a másikat. Aztán Ilonka elbúcsúzik és hazamegy.

Jövő hét szerdáig pedig csak mondanak valami jót ezek a gyerekek...

Mikes György

Egy kis visszapillantás május elsejére

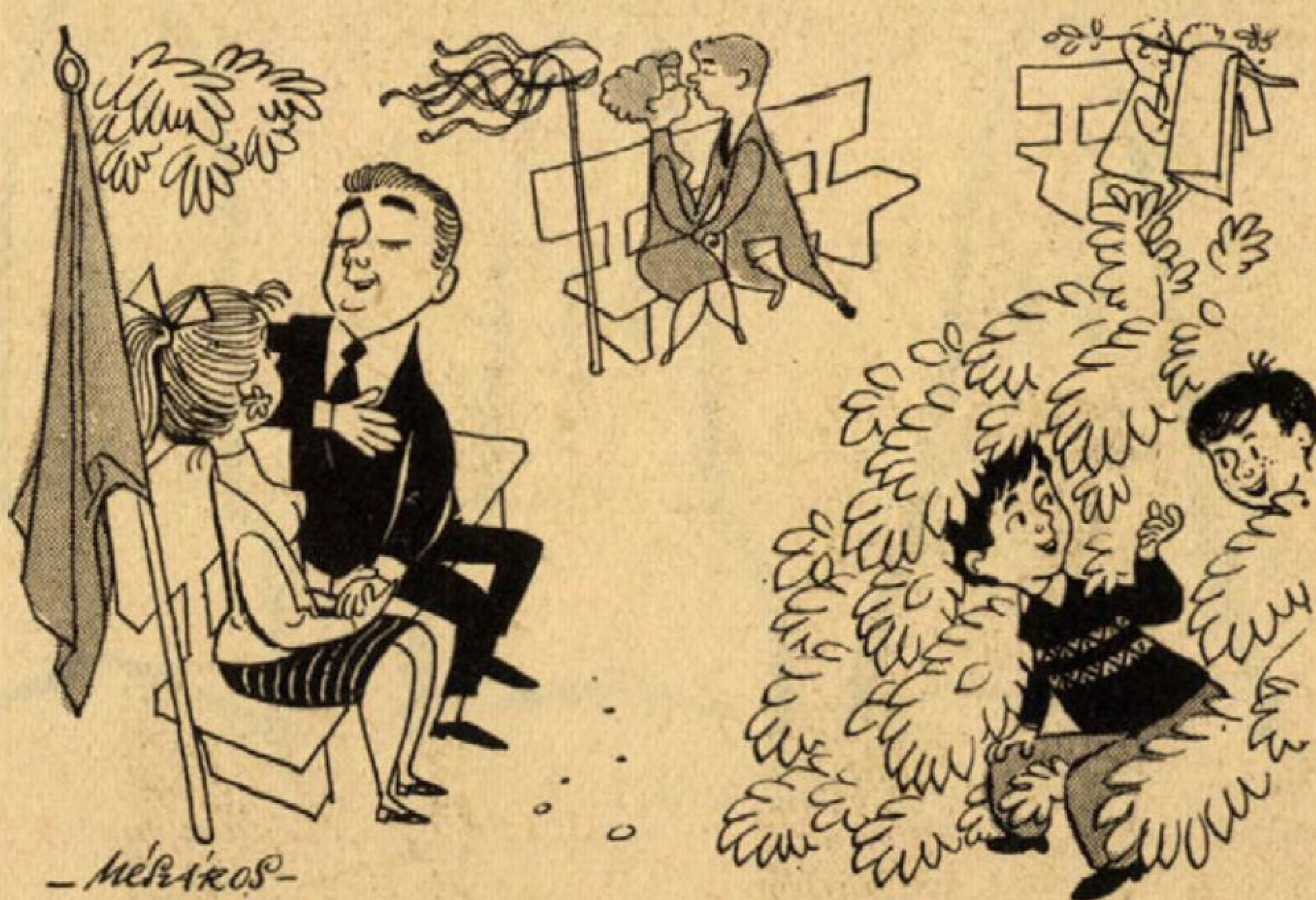

— Nézze, ennek a Pemetének azelőtt nyolc bérháza volt és most milyen óriási zászlót cipel...

— Ja, azt még 1951-ben nyomták a kezébe!...

Mit bámulnak? Ez az egyetlen hely, ahol zavartalanul meguzsonnázhatok...

Szórakoztató előadások a Városligetben, a Népligetben és a Szigeten

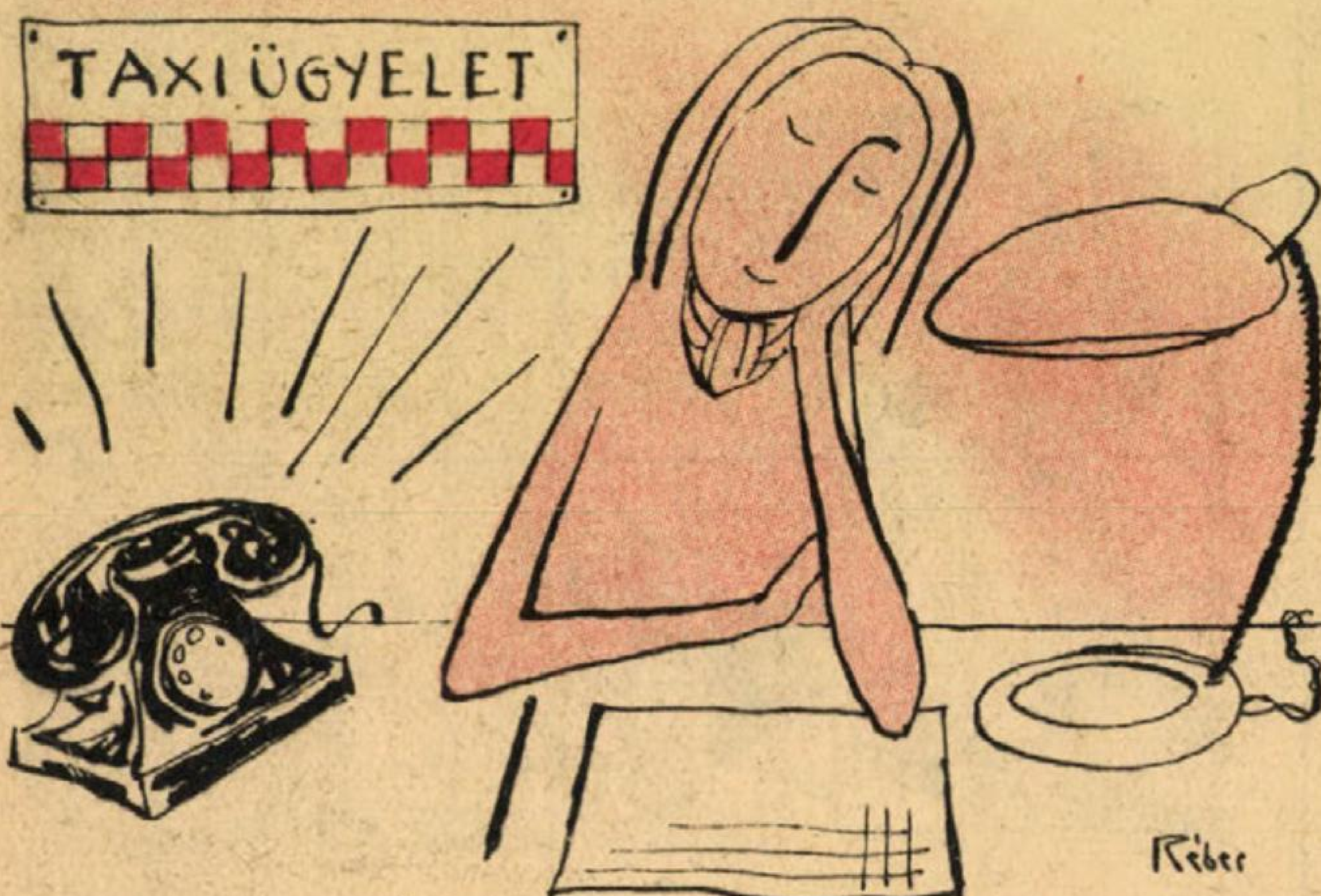
AZ ECSERI ÚTON

Várnai György rajza

– Én úgy éljek, hogy ezt a nadrágot a brüsszeli világkiállításra akarták küldeni! . .

Telefon-ébresztő

Átalakulás

Készülődés az érettségire

Vasvári Anna rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.